

POSTANOWIENIE

Dnia 18 stycznia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z wniosku Z. L.
przy uczestnictwie E. L., T. S., E. S., Skarbu Państwa - Prezydenta m. w W. i
Miasta [...] w W.
o ustanowienie drogi koniecznej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 18 stycznia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestników postępowania T. S. i E. S.
od postanowienia Sądu Okręgowego w W.
z dnia 12 listopada 2014 r., sygn. akt IV Ca [...]

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i oddala
wniosek Z. L. o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, a jej rolą nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających ewentualne uchybienia. Skarga kasacyjna służy ochronie interesu publicznego; umożliwia zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa oraz wnoszenie przez Sąd Najwyższego wkładu w rozwój nauki prawa. Takie ukształtowanie przez ustawodawcę skargi kasacyjnej powoduje konieczność poddania jej kontroli wstępnej pod kątem

spełniania kryteriów kwalifikujących do przedstawienia skargi Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełniony, jeśli skarżący wykaże przesłanki wskazane w art. 3989 § 1 k.p.c., a mianowicie, że: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne; 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów; 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Zgodnie z przyjętym w orzecznictwie Sądu Najwyższego poglądem, jeżeli skarżący jako przesłankę uzasadniającą przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazują występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, to powinien zagadnienie to przedstawić przez jego sformułowanie z przytoczeniem przepisów prawa, na tle których ono powstało, przytoczyć argumenty prawne prowadzące do rozbieżnych ocen prawnych, a także wykazać, że jest to zagadnienie, którego rozwiązanie jest istotne nie tylko dla rozstrzygnięcia rozpoznawanej sprawy, lecz także dla praktyki sądowej (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSCN 2002, nr 1, poz. 11; z dnia 3 października 2002 r., II CKN 447/01, nie publ.; z dnia 14 grudnia 2004 r., III CK 585/04, nie publ.; z dnia 4 sierpnia 2006 r., III CZ 47/06, nie publ.; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, nie publ.; z dnia 26 czerwca 2008 r., I CSK 108/08, nie publ.; z dnia 18 września 2012 r., II CSK 179/12, nie publ.; z dnia 24 kwietnia 2014 r., II CSK 600/13, nie publ.).

Wniosek uczestników T. i E. S. o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w W. z dnia 12 listopada 2014 r., nie spełnia ustawowych wymogów.

Skarżący w istocie pozorują wątpliwości i rozbieżności prowadząc polemikę z ustaleniami faktycznymi i wywoдем prawnym Sądu drugiej instancji. Wskazane “potrzeby interpretacyjne” przepisów art. 145 § 1 i § 2 k.c. nie mają waloru uniwersalnego. Odmiennosc stanów faktycznych poddawanych ocenie sądów, usprawiedliwia podejmowanie odmiennych rozstrzygnięć w poszczególnych sprawach. Nie można powoływać się na rozbieżność rozstrzygnięć sądów rejonowych, w przypadku, gdy orzeczenie sądu rejonowego w niniejszej sprawie nie uprawomocniło się, zostało uchylone a sprawa przekazana do ponownego rozpoznania w wyniku kontroli instancyjnej sprawowanej przez sąd drugiej instancji.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania jak w sentencji, na podstawie art. 520 § 1 k.p.c., art. 99 § 3 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. i w związku z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c.